

poslednějšího názoru. § 1—5 zmíněného opatření mluví o trestní sazbě, což — jak již při vyvrácení zmateční stížnosti bylo podotčeno — má původ svůj v tom, že šlo o to, aby byl po případě odňat důvod pro příslušnost porotního soudu. Zde tedy běží o novou trestní sazbu, a přípustnost odvolání řídí se zase sazbou v těchto §§ uvedenou. Nepřípustno jest odvolání obžalovaného teprve tenkrát, když byl trest vyměřen pod sazbou těchto §§. V § 6 zmíněného opatření není již řeči o trestní sazbě, nýbrž praví se, aby trestný čin, který náleží k příslušnosti sborového soudu první stolice, byl přikázán k rozsouzení jedinému členu tohoto soudu, jako samosoudci, jestliže veřejný obžalobce navrhnul ve spise obžalovacím pro všechny obviněné jako hlavní trest ztrátu svobody do 6 měsíců, pokud se týče trest na penězích sám o sobě, nebo ve spojitosti s právě vytknutým trestem na svobodě. Také § 7 zmíněného opatření nemluví o trestní sazbě. Stejně mluvy používá se i v § 8, který v posledním odstavci rovněž mluví jen o obdobných podmínkách uvedených v § 6 a 7 zmíněného opatření, ačkoliv v předešlých odstavcích používá výrazu »trestní sazba«. Nasvědčuje konečně nezměněným sazbám trestním i ustanovení § 3 zmíněného Opatření, které výslovně mluví o použití § 54 a 55 tr. zák., což se dá vysvětliti tím, že byla by bývala pochybnost, zda soud může snížit trestní sazbu šem 1 a 2 zmíněného opatření nově zavedenou, která přece sama o sobě již znamenala snížení trestu. U samosoudce nebylo již potřebí zvláštního vytknutí, že může použití § 54 a 55 tr. zák., poněvadž se na trestních sazbách při činech, samosoudci přidělených, ničeho nezměnilo a použití § 54 a 55 tr. zák. vyplývalo již z věci samé. Z toho tedy jde, že u trestných činů, u nichž trestní sazba převyšuje 6 měsíců, záleží změna právě jenom v tom, že jsou souzeny jedním členem sborového soudu první stolice, omezeným v trestní pravomoci, nikoliv však v tom, že by § 6 ustanovoval zcela všeobecnou novou trestní sazbu. Tato zásada vyhovuje účelu zmíněného opatření, aby se soudům ulevilo, a nepoškozuje nikterak obžalovaného, jemuž se přece dostalo záruky pro řízení před samosoudcem právě v tom, že trestní pravomoc samosoudcova byla omezena a že bylo uloženo, aby byl po případě zřízen obžalovanému obhájce k podání odporu. Byl-li tedy obžalovanému vyměřen trest dvouměsíčního těžkého žaláře, byl tento trest uložen pod nejnižší zákonnou sazbou § 178 tr. zák., a odvolání obžalovaného jest nepřípustno a bylo proto odmítnuto.

Čís. 766.

Přechin dle § 305 tr. zák. jest dokonán, předsevzal-li pachatel čin, objektivně způsobilý přivoditi nebezpečí v § tom zmíněná, aniž je zapotřebí, by nebezpečí bylo skutečně přivoděno.

(Rozh. ze dne 11. března 1922, Kr II 203/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 18. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem podle § 305 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zákonné provedení důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. lze spatřovati pouze v té části vývodů, kde stížnost namítá, že závadný výrok mohl by spadat pod ustanovení § 305 tr. zák. jen tenkrát, kdyby obžalovaný byl vyzýval dělníky p ř e d opuštěním továrny, aby si vzali s sebou podešve. Zde byli však prý dělníci již venku z továrny, takže výzva byla opožděna a neměla významu, pročez prý o nějakém podněcování k nějakému nezákonnému činu dle § 305 tr. zák. (ku krádeži podešví) nemůže býti řeči. Avšak ani o výzvě ku zpronevěře podešví nelze prý mluvit. Neboť kůže, kterou dělník dostane, zapíše se prý jednak v továrně, jednak se dělník musí vykáhati vrátnému odebíracím potvrzením, takže i tu by výzva neměla žádného významu, pokud se týče zpronevěra by přišla brzo na jevo. Stížnost jest bezdůvodna. Její vývody nasvědčují tomu, že činí skutkovou povahu přečinu dle § 305 tr. zák. odvislou od výsledku protizákonné činnosti pachatele. Sankcí zákona nemá býti však postižen teprve skutečně nastalý neb zamýšlený výsledek podněcování, nýbrž nebezpečí s podněcováním spojené a záležející v tom, že pachatel svým jednáním zviklati může etické a právní názory osob jiných. Toto nebezpečí je však opodstatněno již tím, jakmile je tu možnost, že čin mohl býti postřehnut více osobami. Skutková povaha přečinu dle § 305 tr. zák. je proto již naplněna, když pachatel předsevezme čin, objektivně způsobilý přivoditi zmíněné nebezpečí, aniž je zapotřebí, by nebezpečí skutečně nastalo. S hlediska těchto úvah jsou námitky stížnosti bezpodstatnými, poněvadž dle zákona se nevyžaduje, by závadná slova obžalovaného učinila na druhé osoby nějaký dojem, tím méně pak je třeba, by měla v zápětí skutečný účinek a přiměla snad posluchače ku provedení nějakého protizákonného činu.

Čís. 767.

V žádosti o odklad trestu a o milost nelze ještě spatřovati vzdání se opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 11. března 1922, Kr II 168/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením krajského soudu v Jihlavě ze dne 23. listopadu 1921 byl porušen zákon v ustanovení § 469 tr. ř., usnesení to jako zmatečné se zrušuje a krajskému soudu v Jihlavě se ukládá, by o odvolání Josefa K-a do rozsudku okresního soudu v Novém Městě ze dne 15. dubna 1921 znova jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rolník Josef K. byl rozsudkem okresního soudu v Novém Městě na Moravě ze dne 15. dubna 1921 uznán vinným přestupkem §§ 5 a 314 tr. zák. a odsouzen dle § 314 tr. zák. za použití § 260 b) tr. zák. do vězení na dobu 48 hodin, zostřeného jedním tvrdým ložem. Ohlásil ihned po vyhlášení rozsudku odvolání co do viny a trestu. Dne 22. dubna 1921 podal